

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Σεπτεμβρίου 2010 η BNP Paribas και η Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) την 1η Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-335/08, BNP Paribas και BNL κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-452/10 P)

(2010/C 317/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: BNP Paribas, Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) (εκπρόσωποι: R. Silvestri, G. Escalar και M. Todino, avvocati)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα των αναιρεσειουσών

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει στο σύνολό της την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πέμπτο τμήμα) της 1ης Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-335/08, BNP Paribas και Banca Nazionale del Lavoro κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κοινοποιηθείσα με τηλεομοιοτυπία την 1η Ιουλίου 2010 (ΕΕ C 221 της 14ης Αυγούστου 2010, σ. 39) και, κατά συνέπεια

i) να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που διατυπώθηκαν στο εισαγωγικό της δίκης σε πρώτο βαθμό έγγραφο με αντικείμενο την στο σύνολό της ακύρωση της αποφάσεως 2008/711/ΕΚ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 11ης Μαρτίου 2008, αριθ. C(2008) 869 τελ., σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 15/2007, (πρώην NN 20/2007), την οποία χορήγησε η Ιταλία, «αναφορικά με φορολογικά κίνητρα υπέρ ορισμένων πιστωτικών ιδρυμάτων που αποτελούν αντικείμενο εταιρικής αναδιοργάνωσης» (ΕΕ L 237, σ. 70), άλλως

ii) επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

- 1) Το Γενικό Δικαστήριο δεν άσκησε πραγματικό έλεγχο επί της αποφάσεως της Επιτροπής, παραλείποντας να εξετάσει αν νομίμως η Επιτροπή επέλεξε να μην λάβει υπόψη την κατάσταση των δικαιούχων ιδρυμάτων προκειμένου να διαπιστώσει τον επιλεκτικό χαρακτήρα του επικριθέντος καθεστώτος·
- 2) Το Γενικό Δικαστήριο αλλοίωσε τη νομολογία του Δικαστηρίου που επιτρέπει τη δικαιολόγηση της ιδιαιτερότητας φορολογικού

μέτρου υπό το πρίσμα της λογικής του γενικού φορολογικού συστήματος, λαμβάνοντας υπόψη για την εκτίμησή του μόνον τα στοιχεία που περιέλαβε η Επιτροπή στην δική της απόφαση·

- 3) Το Γενικό Δικαστήριο αλλοίωσε τη νομολογία σχετικά με την προϋπόθεση του επιλεκτικού χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως, κατά την οποία ο επιλεκτικός χαρακτήρας φορολογικού μέτρου εξετάζεται λαμβάνοντας υπόψη μόνον τις συνέπειες τις οποίες το μέτρο αυτό δύναται να προκαλέσει από απόψεως φορολογίας·
- 4) Το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, κρίνοντας εσφαλμένως ότι το καθεστώς γενικής φορολογικής αναπροσαρμογής δεν επιτρέπει στις επιχειρήσεις να αναπροσαρμόσουν τη φορολογική επιβάρυνση αγαθών σχετικών με ληφθέντα στοιχεία ενεργητικού έναντι εμφανιζόμενης στον ισολογισμό υψηλότερης αξίας·
- 5) Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο παρανόμως υποκατέστησε την Επιτροπή, αναπτύσσοντας εξ' υπαρχής λόγους προς στήριξη της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) στις 17 Σεπτεμβρίου 2010 — Oliver Jestel κατά Hauptzollamt Aachen

(Υπόθεση C-454/10)

(2010/C 317/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείων: Oliver Jestel.

Αναιρεσίβλητο: Hauptzollamt Aachen

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Καθίσταται οφειλέτης δασμών λόγω «συνέργειας» στην παράτυπη εισαγωγή εμπορεύματος στο τελωνειακό έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 202, παράγραφος 3, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (¹), όποιος, χωρίς να συμμετέχει άμεσα στην εισαγωγή αυτή, μεσολαβεί για τη σύναψη των συμβάσεων πώλησης έχοντας επίγνωση του ενδεχομένου να παραδώσει ο πωλητής τα εμπορεύματα ή ένα μέρος των εμπορευμάτων κατά τρόπο που να αποφυγεί την καταβολή των εισαγωγικών δασμών και φόρων;

- 2) Αρκεί προς τούτο το ότι το θεωρεί απλώς ως ενδεχόμενο να συμβεί ή καθίσταται οφειλέτης των δασμών μόνο αν αναμένει ότι αυτό πράγματι θα συμβεί;

(¹) EE L 302, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησαν στις 20 Σεπτεμβρίου 2010 το Freistaat Sachsen και το Land Sachsen-Anhalt κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-396/08, Freistaat Sachsen και Land Sachsen-Anhalt κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-459/10 P)

(2010/C 317/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσιόντες: Freistaat Sachsen και Land Sachsen-Anhalt (εκπρόσωποι: A. Rosenfeld και I. Liebach, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι ανααιρεσιόντες ζητούν από το Δικαστήριο:

- 1) να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 8ης Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-396/08, Freistaat Sachsen και Land Sachsen-Anhalt κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία εκδόθηκε επί προσφυγής με αίτημα τη μερική ακύρωση της απόφασης 2008/878/EK της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 2008, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που προτίθεται να χορηγήσει η Γερμανία υπέρ της DHL, και να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της απόφασης 2008/878/EK της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 2008,
- 2) επικουρικά, να ανατρέψει την προαναφερθείσα στο σημείο 1 απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης,
- 3) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Η αίτηση αναίρεσης έχει υποβληθεί κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή των ανααιρεσιόντων που είχε ως αίτημα τη μερική ακύρωση της απόφασης 2008/878/EK της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 2008. Η Επιτροπή, με την εν λόγω απόφαση, είχε κηρύξει ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά ένα μεγάλο μέρος των ενισχύσεων για επαγγελματική εκπαίδευση που είχαν την πρόθεση να χορηγήσουν το Freistaat Sachsen και το Land Sachsen-Anhalt υπέρ της DHL.

Οι ανααιρεσιόντες ισχυρίζονται, με την αίτηση αναίρεσης, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε το δικαίωμα της Ένωσης για τους εξής λόγους:

— Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τον κανονισμό 68/2001, το πρώην άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ και την αρχή της ίσης μεταχείρισης, διότι η εξέταση του αναγκαίου χαρακτήρα της ενίσχυσης ήταν νομικά εσφαλμένη. Η παράβαση του κανονισμού 68/2001 οφείλεται στο γεγονός ότι εφαρμόστηκαν ουσιαστικά κριτήρια που δεν προβλέπονται στον κανονισμό, πράγμα που επιτρέπεται, κατ' εξαίρεση, μόνο όταν δικαιολογείται από τα ιδιαίτερα στοιχεία της συγκεκριμένης περίπτωσης. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το πρώην άρθρο 87, παράγραφος 3, ΕΚ, διότι κακώς δεν δέχτηκε ότι οι ενισχύσεις για επαγγελματική εκπαίδευση εξυπηρετούν ή θα μπορούσαν να εξυπηρετούν τους σκοπούς του πρώην άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, πράγμα που οφείλει να λαμβάνει υπόψη της η Επιτροπή στο πλαίσιο της στάθμισης στην οποία προβαίνει κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, ΕΚ. Τέλος, συντρέχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, διότι η Επιτροπή δεν εξέτασε ούτε εξακρίβωσε, με προγενέστερες αποφάσεις που έλαβε σε παρεμφερείς περιπτώσεις, τον αναγκαίο χαρακτήρα των ενισχύσεων για επαγγελματική εκπαίδευση. Κατά τους ανααιρεσιόντες, δεν υπάρχει κανείς αντικειμενικός δικαιολογητικός λόγος για την άνιση αυτή μεταχείριση.

— Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι καλώς εφαρμόστηκε το κριτήριο του αναγκαίου χαρακτήρα, υπάρχει νομικό σφάλμα. Κατά τους ανααιρεσιόντες, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τον κανονισμό 68/2001, τις κατευθυντήριες γραμμές της Επιτροπής για τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα και το πρώην άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, διότι κακώς δεν συμπεριέλαβε στον έλεγχο της αναγκαιότητας τη σημασία της ενίσχυσης ως κινήτρου για την επιλογή του τόπου παραγωγής. Συγκεκριμένα, το ότι οι ενισχύσεις για επαγγελματική εκπαίδευση μπορούν να έχουν τουλάχιστον και περιφερειακές πτυχές προκύπτει από το γράμμα του κανονισμού 68/2001. Η αντίληψη του Γενικού Δικαστηρίου ότι η υποβοήθηση των επιχειρήσεων στις μειονεκτούσες περιοχές και η εγκατάσταση νέων επιχειρήσεων σ' αυτές μπορεί να επιτευχθεί μόνο με περιφερειακές ενισχύσεις είναι εσφαλμένη.

— Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη επίσης τον κανονισμό 68/2001, το πρώην άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ και την αρχή της ίσης μεταχείρισης για τον λόγο ότι εφάρμοσε κακώς ακατάλληλα κριτήρια για την εκτίμηση του αναγκαίου ή μη χαρακτήρα της ενίσχυσης. Πρώτον, δεν έπρεπε, κατά την εκτίμηση αυτή, να λάβει υπόψη την επιχειρηματική στρατηγική και πρακτική του αποδέκτη της ενίσχυσης, διότι έτσι οι επιχειρήσεις που έχουν, λόγω εσωτερικών προτύπων, υψηλό επίπεδο επαγγελματικής εκπαίδευσης αντιμετωπίζονται λιγότερο ευνοϊκά, στον τομέα των ενισχύσεων, από τις επιχειρήσεις που έχουν χαμηλό επίπεδο επαγγελματικής εκπαίδευσης. Δεύτερον, το γεγονός ότι οι ενισχύσεις προβλέπονται από διατάξεις του εθνικού δικαίου δεν αρκεί για να χαρακτηριστούν ως μη αναγκαίες, διότι αυτό θα οδηγούσε στη δυσμενέστερη μεταχείριση των επιχειρήσεων από τα κράτη μέλη που επιβάλλουν νομοθετικά ένα υψηλό επίπεδο επαγγελματικής εκπαίδευσης έναντι των επιχειρήσεων από κράτη μέλη με χαμηλό σχετικά επίπεδο επαγγελματικής εκπαίδευσης.

— Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη επίσης το πρώην άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ για τον λόγο ότι δεν έλαβε υπόψη τα θετικά εξωτερικά αποτελέσματα της επίμαχης ενίσχυσης για επαγγελματική εκπαίδευση.